

LBRIS

We know
books

Renée Rosen

O VARĂ LA NEW YORK

Traducere din limba engleză și note
ALEXANDRA CONSTANTIN

LITERA
București

Mă uit din nou la necrolog și un rând îmi sare în ochi: „Helen Gurley Brown avea 90 de ani, deși părți din ea erau mult mai tinere“. Nu pot să nu zâmbesc în timp ce mângâi poza cu vârfurile degetelor. Este o poză în alb-negru, făcută în biroul ei. Era anul 1965, la scurt timp după ce a început să lucreze la *Cosmopolitan*. Helen, într-o rochie cu model de leopard, stă la biroul ei, cu creionul în mână și hârtiile împrăștiate în fața ei. Lângă ea, încețoșat, văd o fâșie dintr-o femeie tânără. Jumătate din ea a fost tăiată din imagine. Totuși, recunosc modelul geometric al rochiei ei și sugestia feței: ochii, nasul și colțul gurii, șuvițele subtile de păr care îi mângâie gulerul. Cunosc această rochie, și o cunosc pe această femeie chiar mai bine.

Femeia sunt eu, cu vreo patruzeci și șapte de ani în urmă.

Capitolul 1

New York

1965

Îmi mototolisem și îndoisem harta metroului de atâtea ori de-a lungul ultimelor zile încât era pe punctul de a se rupe în două. Cumva reușisem să urc în metroul greșit. Din nou. Ajunsesem în Times Square, în loc de 57th Street. *Acum ce fac?*

Am ieșit din metrou, am făcut câțiva pași ezitanți și am înghețat pe peron. Oamenii treceau pe lângă mine, lovindu-se de geanta în care se afla portofoliul meu, mișcând fotografiile din interior. O femeie tânără îmbrăcată într-un sari roz și auriu striga după un băiețel care fugea înaintea ei pe lângă un bărbat care cânta la tobe. Stația din Times Square era un labirint de coridoare și tuneluri acoperite cu faianță și scări care duceau de la un etaj aglomerat la altul. O mulțime de semne mă îndrumau în toate direcțiile: Uptown, Downtown, Bronx, Brooklyn, 8th Avenue, 40th Street...

Nu aveam timp să risc metroul greșit, așa că mi-am împăturit harta zdrențuită, am pus-o în agendă și mi-am croit drumul spre ieșirea în 42nd Street, unde m-a întâmpinat o fanfară de claxoane și o rafală de fum de eșapament. Am rămas pe marginea străzii, simțindu-mă la fel de confuză cum fusesem și în stație. Totuși, era palpitant. Sosisem în New York cu vreo săptămână în urmă, și eram

vioaie, plină de posibilități și aventură, asemenea orașului. Orice se putea întâmpla acum. Viața mea era pe cale să înceapă.

Nu mai oprisem nici un taxi până în acel moment și am fost paralizată timp de câteva momente. Tot ce puteam face era să studiez tehnica altor oameni, de exemplu a afaceristului care și-a ridicat mâna abia perceptibil, reușind să o facă doar cu două degete. Alt bărbat, cu cearcăne mari și umflate sub ochi a urlat „Taxi“ pe un ton autoritar, făcând un șofer să gonească peste două benzi înainte de a opri brusc mașina. Misiune îndeplinită. Femeia de lângă mine a fluturat din mână de parcă ar fi fost o baghetă magică și a făcut să apară un taxi. I-am imitat mișcarea, fluturând nepricepută din degete. Două taxiuri au gonit pe lângă mine de parcă nici nu aș fi fost acolo, înainte ca unul să se oprească lângă mine. I-am dat șoferului adresa în timp ce acesta se sprijinea de claxon, înaintând și lăsând un firicel de spațiu între bara sa de protecție și mașina din fața noastră. Eram într-un lanț de taxiuri galbene care se mișcau foarte încet.

Am verificat ceasul de pe bord.

– Am o programare în douăzeci de minute, i-am spus șoferului prin separatorul din plexiglas încețoșat. Credeți că putem ajunge la timp?

Mi-a aruncat o privire impacientată prin oglinda retrovizoare.

– Ai fi putut merge pe jos, doamnă, a spus el cu un accent puternic de Brooklyn.

M-am lăsat pe spate, încercând să mă relaxez, strângându-mi averea în brațe: era o husă făcută de mine, care îmi proteja fotografiile montate pe coli de carton și prinse între două coperti din carton. Folosisem o panglică neagră pentru a-l închide.

Era o zi senină, neobișnuit de caldă, iar șoferul își deschisese toate geamurile. Am tras adânc aer în piept, neștiind ce miroseam. Apoi am realizat că era vorba de ceea ce *nu* miroseam: absența ierbii, a copacilor și a acelor brize plăcute care caracterizează spațiile deschise. Circulația aerului, îngrădită de clădiri, părea statică, aproape stătută, dar orașul se mișca încontinuu, plin de vigoare și energie.

La colțul dintre 47th și Eighth Avenue am văzut un bărbat și o femeie care așteptau la semafor. Mi-au amintit de cuplurile pe care le vedeam în filme. El purta un costum închis la culoare, iar pălăria îi era strâmbă, în stilul lui Sinatra. Ea era îmbrăcată impecabil, într-un talior strâns în talie. Bărbatul a scos o țigară din buzunarul de la piept, oferindu-i una înainte de a le aprinde curtenitor pe amândouă. Deasupra lor se adunau nori de fum. Când semaforul și-a schimbat culoarea, au pornit amândoi. I-am privit până când au dispărut în mulțimea newyorkezilor, dorindu-și să îmi fi adus aparatul de fotografiat cu mine. Nu vedeai asemenea oameni acasă, în Ohio.

Taxiul meu a trecut de intersecție, iar eu am devenit euforică la gândul că în curând aveam să devin unul din locuitorii orașului. Urma să am un țel, fiecare pas aducându-mă mai aproape de lucrurile în căutarea cărora venisem aici. Nu am putut să nu mă gândesc la mama mea. Trebuia să fi fost lângă mine când am venit la New York, iar eu nu eram una dintre acele persoane consolodate de eter, *de este încă cu tine, te protejează de sus*.

În timp ce înaintam, mi-am sucit gâtul, nevrând să ratez ceva. Pe două străzi aveai mai multe de văzut decât în întregul Youngstown. M-am aplecat pentru a vedea mai bine panoul uriaș Camel, care înfățișa un bărbat fumând o țigară și suflând inele din fum adevărat. Întregul Times Square era iluminat de reclame pentru Canadian Club, Coca-Cola, Chevrolet și un panou pentru Admiral Television Appliances. Afișele teatrelor erau aprinse chiar și în mijlocul zilei, unele respectabile, în timp ce altele făceau reclamă la spectacole erotice cu *prospături dezbrăcate*. Mi-am dorit din nou să am camera la mine. Chiar și când nu o aveam, tot făceam poze în mintea mea.

Mă mutasem la New York pentru a deveni fotograf, în ciuda faptului că tatăl meu și toți ceilalți, inclusiv editorul de la *Youngstown Vindicator*, mi-au spus că o femeie nu putea face o asemenea muncă. Să faci poze personale, ca mama, era una, dar să faci fotografii profesionale pentru ziare și reviste? Niciodată. Poate că nu într-un orașel mic, dar, cu siguranță, în New York avea să fie diferit. Și doar faptul că îmi spusese că nu o pot face mă făcea și

mai hotărâtă să le dovedesc contrariul. Încăpățânarea era ceva ce moștenisem de la mama mea.

Tatăl meu și Faye, noua lui soție, au spus că nu aveau de gând să îmi sponsorizeze *visul iluzoriu*, așa că am strâns 375 de dolari după ce am absolvit școala de secretare și am lucrat ca dactilografă într-o turnătorie de oțel timp de trei luni. Știam că acești bani nu aveau să mă ducă departe, având în vedere că aparatul de taxare ajunsese deja la 90 de cenți. Cea mai presantă nevoie a mea era o slujbă – *orice slujbă*. Deja avusesem un interviu la o firmă de contabilitate, apoi la o fabrică de schele și la o agenție de asigurări. Erau joburi pe care nu mi le doream și pe care nu le-am obținut, din fericire.

Din acest motiv am scos la iveală numărul pe care îl purtam cu mine de când ajunsese, dar pe care fusesem prea timidă sau prea mândră ca să îl folosesc. Am sunat-o pe Elaine Sloan. Elaine și mama mea fuseseră colege de cameră în New York. Locuiseră în hotelul Barbizon, ambele cu aspirații de fotomodel. Mama mea, oricât de frumoasă ar fi fost, nu își îndeplinise visul, devenind o casnică în Vestul Mijlociu. Elaine ajunsese editoare de cărți la Bernard Geis Associates. O întâlnisem pe Elaine o dată, la înmormântarea mamei mele, și ne trimiseserăm câteva scrisori și cărți poștale. Îmi spusese să o contactez oricând aveam nevoie de ceva. M-am gândit că mă putea ajuta să găsesc o slujbă ca fotograf, sau măcar ceva într-o editură.

Când am ajuns la Bernard Geis Associates, pe East 56th Street, m-am trezit la etajul patruzeci și doi, într-o anticameră colorată, plină de pop art și scaune Eero Aarnio în formă de ouă, potrivite pentru aterizarea pe lună. În mijlocul spațiului se afla o bară, de tipul celor pe care te așteptai să le vezi într-o stație de pompieri. Se ridica printr-un cerc decupat din tavanul etajului superior. În timp ce i-am spus recepționerei numele meu, o femeie a alunecat pe bară în jos, cu fusta ridicată și jartierele albastre la vedere, înainte să aterizeze într-o poziție respectabilă.

Câteva momente mai târziu și-a făcut apariția, printr-o ușă laterală și cu mai multă demnitate, Elaine Sloan. Primul lucru pe care eu l-am observat – asemenea tuturor, probabil – a fost părul

ei. Încărunțise prematur, fiecare șuviță de o nuanță luminoasă de alb argintiu, care atrăgea lumina și îi accentua ochii albaștri. Avea ochi care arătau de parcă ar fi văzut mai multe decât majoritatea femeilor de vârsta ei. Mi-am spus că semăna cu mama mea, deși nu arătau deloc asemănător. Mintea îmi juca feste și știam de ce. Da, eram o femeie adultă de douăzeci și unu de ani, dar îmi era încă dor de mama mea. Elaine Sloan – prietena ei cea mai devotată și dragă – era cel mai apropiat lucru pe care îl puteam avea.

M-a salutat cu un zâmbet cald și m-a condus în biroul ei, care avea o priveliște spectaculoasă asupra Manhattanului.

– Spune-mi cum te pot ajuta, mi-a zis făcând semn spre scaunul din fața biroului ei.

După ce i-am dat câteva detalii descurajante despre căutarea de joburi, mi-am așezat plicul cu fotografiile pe masă.

– Dar ceea ce caut este o poziție de fotograf.

– Înțeleg.

S-a aplecat, întinzând mâna după fotografiile.

– Îmi dai voie?

– Te rog...

Am dezlegat panglica pentru ea și am stat în tăcere în timp ce Elaine frunzărea prin fotografiile mele, oprindu-se din când în când, dar nespunând nimic. A închis mapa înainte să ajungă la capăt.

A fost o lovitură dureroasă, dar nu aveam de gând să fiu nerecunoscătoare și să îmi las dezamăgirea să se vadă. Elaine a zâmbit și s-a lăsat pe spate, împingând mapa spre mine cu unghiile.

– Ai un ochi bun, a spus ea din politețe.

– Mulțumesc.

Am închis mapa și am așezat-o în poală, gândindu-mă la cât de competitiv era totul aici. Acasă, oamenii îmi apreciau fotografiile, le selectau pentru ziarul școlii și pentru anuar. Dar, în New York, fotografiile mele nu erau suficient de bune pentru a atrage atenția.

– Ei bine, nu e vorba de fotografie, a spus ea, dar am o idee.

Elaine a apăsat pe butonul de pe masă și a spus:

– Pune-l pe David Brown pe fir, te rog.

A ridicat degetul de pe buton și s-a întins în spate după o carte care se afla pe comodă.

– Îți e cunoscută?

Ținea un exemplar din *Sex and the Single Girl*. Mi-am amintit cum anumite pasaje ne făcuseră să chiuim și să ne tăvălim pe jos, îngropându-ne fețele în perne ca să ne suprimăm chicotele și șoșul. Pe atunci nu crezusem că această carte era pentru mine, fiindcă îl aveam pe Michael Segal. Viitorul meu era decis. Cel puțin a fost decis până când i-am înapoiat inelul bunicii sale, după ce mi-a spus că nu era pregătit pentru căsătorie. A doua zi m-am dus și mi-am cumpărat propriul meu exemplar din *Sex and The Single Girl*, pe care l-am citit din scoarță în scoarță. De mai multe ori.

Un moment mai târziu a cârăit vocea secretarei.

– Îl am pe domnul Brown pe fir pentru dumneavoastră.

– Cea mai bună cale de a o găsi pe Helen este prin soțul ei, a spus Elaine în timp ce a ridicat telefonul și s-a învârtit în scaun, uitându-se la geam. Bună, David!

S-a lăsat pe spate și a râs la o replică de-a sa. I-am privit reflexia în sticlă când și-a proptit picioarele pe pervaz și și-a încrucișat gleznelene. Purta o pereche de mocasini Gucci. Am recunoscut G-urile înlănțuite de pe ei.

– Mai este Helen în căutarea unei secretare? a întrebat ea. O, perfect. Am pe cineva cu care ar trebui să facă cunoștință.

S-a uitat din nou la mine și a făcut cu ochiul.

– Numele ei e Alice Weiss. Să o trimit la voi? OK, anunță-mă. Mulțumesc, David.

A închis telefonul, și-a lăsat picioarele să cadă pe podea și s-a învârtit din nou în scaun, uitându-se la mine cu un zâmbet.

– Știi că este o poziție de secretară. Nu e fotografie, dar ai un interviu cu ea mâine.

– Cu cine? Helen Gurley Brown?

Nu îmi venea să cred. Helen Gurley Brown era o celebritate. O scriitoare faimoasă care devenise un invitat regulat la emisiunile de radio și televiziune, deși prezentatori ca Merv Griffin și Jack Paar nu îi puteau rosti numele cărții în direct.

– David mă va suna pentru a-mi zice ora. Te anunț de cum primesc vești de la el. Între timp...

A mângălit o adresă pe un carnet cu monogramă, a rupt pagina și mi-a întins-o peste masă.

– Scrie o nouă carte?

– Nu. Corporația Hearst tocmai a angajat-o în funcția de redactor-șef al revistei *Cosmopolitan*.

Elaine a clătinat din cap, uluită.

– Ultimul lucru pe care l-am auzit despre Hearst este că voiau să desființeze *Cosmopolitan*. Iar acum, brusc, o aduc pe Helen. Peseamne că este o ultimă încercare de a salva revista. Cei de la Hearst nu obișnuiesc să angajeze femei în asemenea poziții, și, sincer, cu toții ne cam minunăm, întrebându-ne cum a obținut slujba. Sunt sigură că David a avut ceva de-a face cu totul, având în vedere că Helen nu a mai redactat niciodată reviste. Dumnezeule, nici măcar nu a lucrat vreodată la o revistă.

Elaine a râs de absurditatea situației.

– Dar eu am lucrat cu Helen. Am fost unul dintre editorii ei pentru asta. A bătut cu degetele în *Sex and the Single Girl*, care se afla pe masă. Și chiar dacă nu sunt de acord cu tot ce scrie aici, cred că e isteată. Și Dumnezeu știe că are tupeu.

Dimineața următoare am ajuns la 224 West 57th. Eram pe coridor, așteptând ascensorul, când două fete m-au prins din urmă. Erau cam de vârsta mea, iar una dintre ele, cu părul platinat înfoiat și tapat într-un coc bufant magnific, a apăsat pe buton a doua oară, ca și cum acest lucru ar fi făcut liftul mai rapid. Bufantul purta o rochie triunghiulară de culoarea verde lămâie. Cealaltă fată, o brunetă cu tunsoare băiețească și cu cercei lungi care îi atingeau umerii, purta o fustă scurtă în carouri roșii și albe, împreună cu cizme până la genunchi. Pe lângă ele, aveam *Ohio* stampilat pe frunte, chiar și în rochia mea dreaptă din țesătură *houndstooth*.

Ascensorul ateriză cu zgomot, iar noi am intrat după deschiderea ușilor. Cele două fete au pălăvrăgit tot drumul, nebăgând de seamă când am ieșit după ele la etajul patru și le-am urmat în

anticamera revistei *Cosmopolitan*. Înainte să dispară pe un coridor, fata cu tunsoarea băiețească m-a observat, uitându-se la mine cu o expresie neutră, înainte să se întoarcă din nou și să mă lase în urmă. Nu era nimeni la recepție, așa că am așteptat.

Biroul nu era cum mi-l imaginasem. Suferea de delăsare. Covo-rul era atât de tocit că se putea vedea baza sa zdrențuită. Pernele de pe scaunele din piele aveau crăpături din care ieșea căptușeală albă. Chiar și praful de pe frunzele plantelor din plastic de pe coridor anunțau trecătorii că publicul cititor își pierduse încrederea în vechiul *Cosmopolitan*.

Încă nici urmă de recepționeră. Ca să îmi treacă timpul mai repede, am studiat copertile vechilor numere care acopereau pereții, atârând în rame strâmbe. Am fost surprinsă de ceea ce vedeam. Revista *Cosmopolitan* pe care o știam eu era plină cu rețete de mâncare gătită și sfaturi de gospodărie, dar această anticameră spunea o poveste diferită. Pe perete era o placă cu lista autorilor care scriseseră pentru revistă, încă din secolul al XIX-lea, incluzându-i pe Mark Twain, Edith Wharton, Kipling și pe mulți alții. Printre copertile de pe pereți se număra numărul din aprilie 1939, care conținea *Plăcerile vieții* de Somerset Maugham. Pearl S. Buck publicase o nuvelă în 1935. *Darul Magilor* de O. Henry fusese de asemenea publicată în *Cosmopolitan*.

Studiam o copertă din 1906, cu o căpetenie indiană călare pe cal, când o femeie și-a făcut apariția de după colț. Avea o cutie de carton pe șold, o mașinărie Rolodex și o ramă de fotografii. Portofelul îi atârna de încheietură.

– Mă scuzați. O caut pe doamna Brown. Am o programare.

– Drept înainte. Biroul din colț.

A făcut un semn cu bărbia în timp ce se dădea înapoi, deschizând ușa cu fundul.

M-am aventurat de-a lungul unui coridor lung care dădea într-un spațiu mai mare cu mai multe mese și birouri. Când m-am apropiat de biroul noului redactor-șef, am observat că masa de afară era liberă. Nici un creion și nici o agrafă de hârtie. Scrumiera era curată lună, iar mașina de scris se ascundea sub husa ei din plastic.

M-am apropiat mai mult. Ușa era deschisă, iar atunci am văzut-o pe Helen Gurley Brown pentru prima dată. Ședea pe marginea unei mese din mahon, care arăta prea mare pentru silueta ei micuță. Vorbea la telefon. Unul dintre cerceii ei – despre care am aflat mai târziu că era o creație David Webb, în valoare de peste 1 000 de dolari – era aruncat în scrumieră, unde am presupus că aterizase după ce îl aruncase pentru a putea vorbi la telefon. Purta o rochie din șifon roz cu un decolteu rotund. Mi s-a părut mai atrăgătoare în realitate decât în fotografia de pe coperta cărții ei, unde se descriesese drept un șoricel cenușiu. Dar femeia din fața mea nu era o fată demodată din munții Ozark. Un turn bogat de păr castaniu închis îi accentua trăsăturile delicate, inclusiv nasul, care era, conform cărții ei, opera unui chirurg priceput. Machiajul ei era perfect, chiar dacă era puțin strident și dramatic. Nu mai văzusem niciodată o persoană cu sprâncenele atât de perfect arcuite, și chiar dacă erau desenate, atrăgeau atenția asupra ochilor, întunecați, misterioși și puțin triști. Un buchet de trandafiri roșii erau așezați lângă ea, mirosul lor fin amestecându-se cu parfumul ei.

M-am gândit că decorul, draperiile în dungi maro și portocalii, scaunele grele din lemn, comoda și covoarele pufoase, corespundeau gusturilor predecesorului ei. Cu excepția mobilei masive, camera era goală. Până și avizierul era gol, cu piunezele ei care așteptau să fie folosite din nou.

Doamna Brown vorbea încă la telefon, înfășurându-și cablul în jurul încheieturii ei subțiri.

– Dar, David, femeia aia nici măcar nu mi-a dat o șansă. Sunt aici doar de două zile – pot fi chiar așa o șefă oribilă? Am invitat-o la prânz în prima zi – și încă la Delmonico, după cum ai sugerat –, dar a spus că e prea ocupată. Se vede treaba că era prea ocupată să caute altă slujbă.

M-am îndepărtat de ușă, nevrând să trag cu urechea, dar tot am auzit frânturi. Deși vorbea cu blândețe, vocea lui Helen Gurley Brown era sonoră și distinctă. Catifelată și animată, plină de flirt și șoptită ca Marilyn Monroe, dar puțin mai răgușită. Abia își deschidea gura, dar, când vorbea, toată lumea o auzea. Peste tot. În celălalt capăt al țării și în jurul lumii.